

Louise Glück, fot. Wikimedia Commons: https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Louise_Gl%C3%BCck_circa_1977.jpg (access: 27.11.2020)

Louise Glück (born 1943 in New York) is an American poet and essayist. In her works, she often refers to ancient mythology and traditions as well as to strong experiences such as mourning, loss, and rejection. She has won numerous awards, including the Pulitzer Prize (1993) and the Nobel Prize in Literature (2020).

Read more on the website:

<https://www.nobelprize.org/prizes/literature/2020/bio-bibliography/> (access: 27.11.2020). Bio by Wiktoria Popowicz

*

Circe's Grief

1996

In the end, I made myself
known to your wife as
a god would, in her own house, in
Ithaca, a voice
without a body: she
paused in her weaving, her head turning
first to the right, then left
though it was hopeless of course
to trace that sound to any
objective source: I doubt
she will return to her loom
with what she knows now. When
you see her again, tell her
this is how a god says goodbye:
if I am in her head forever
I am in your life forever.

Source: Louise Glück. *Poems 1962-2012*, Los Angeles Times Book Award: Poetry, p. 345, Farrar, Straus and Giroux (Kindle ed.)

The Nobel Medal for Literature, source: <https://www.nobelprize.org/prizes/facts/the-nobel-medal-for-literature/> (access: 27.11.2020)

Louise Glück (ur. 1943 r., w Nowym Jorku) to poetka i eseistka amerykańska. W swojej twórczości często odwołuje się do mitologii i tradycji antycznych oraz silnych przeżyć, takich jak żałoba, strata i odrzucenie. Zdobyła wiele nagród, w tym Nagrodę Pulitzera (1993) i literacką Nagrodę Nobla (2020).

Przeczytaj więcej na stronie:

<https://www.nobelprize.org/prizes/literature/2020/bio-bibliography/> (dostęp: 27.11.2020). Oprac. Wiktoria Popowicz

*

Circe w żalu

przeł. Elżbieta Olechowska

Na koniec, objawiłam się
twojej żonie, tak jak
bóstwo potrafi, w jej domu,
na Itace, głos
przemówił bezcielesny:
przestała tkać, głowę zwracając
najpierw w prawo, potem w lewo
choć było jasne, że nie ma szans
wytropić, skąd ten dźwięk
naprawdę płynie: wątpię,
czy wróci do swego krosna,
świadoma tego, co teraz wie. Gdy
ją znów zobaczysz, powiedz jej, że
tak żegna się bóstwo:
zostając na zawsze w jej myślach,
zostanę na zawsze w twoim życiu.

The Triumph of Achilles

1985

In the story of Patroclus
no one survives, not even Achilles
who was nearly a god.
Patroclus resembled him; they wore
the same armor.
Always in these friendships
one serves the other, one is less than the
other:
the hierarchy
is always apparent, though the legends
cannot be trusted –
their source is the survivor,
the one who has been abandoned.
What were the Greek ships on fire
compared to this loss?
In his tent, Achilles
grieved with his whole being
and the gods saw
he was a man already dead, a victim
of the part that loved,
the part that was mortal.

Source: *100 Great Poems by Women*, ed. Carolyn Kizer, The Ecco Press, New York 1995,
<https://www.latimes.com/archives/la-xpm-1999-sep-26-bk-14160-story.html> (access: 27.11.2020)

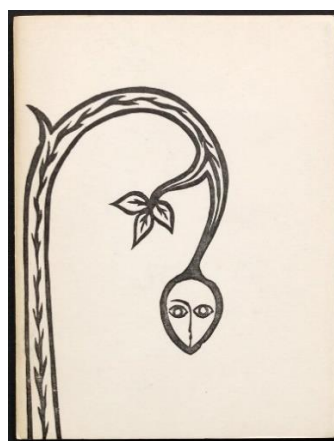
Margaret Atwood, fot. Wikimedia Commons:
https://commons.wikimedia.org/wiki/File:Atwood_Monti.jpg (access: 27.11.2020)

Margaret Atwood is a Canadian writer and poet, born in 1939 in Ottawa. She received many literary awards, for example Booker Prize for Fiction (2000, 2019).

Triumf Achillesa

przeł. Wiktoria Popowicz

W opowieści o Patroklosie
nikt nie zostaje przy życiu, nawet Achilles,
który był nieomal bogiem.
Patroklos go przypominał; nosili
tę samą zbroję.
Zawsze w tych przyjaźniach
jedna strona służy drugiej, jedna znaczy
mniej niż druga;
hierarchia
jest zawsze widoczna, choć legendom
nie można ufać –
ich źródłem jest ten, który ocalał,
ten, który został opuszczony.
Czym był pożar greckich statków
wobec tej straty?
W swoim namiocie, Achilles
pogrążył się w żałobie
i bogowie widzieli, że
był już martwy, był ofiarą
tej części, która kochała,
tej części, która była śmiertelna.

Double Persephone (1961), book cover of Margaret Atwood's poetic debut, source:
<https://omeka.vicu.utoronto.ca/dominion/document/PR6051%20.T9%20D6%201961>
(access 27.11.2020)

Margaret Atwood to kanadyjska pisarka i poetka, urodzona w 1939 r. w Ottawie. Otrzymała wiele literackich nagród m.in. Nagrodę Bookera (2000 i 2019 r.).

She has published many works, her popular novel are *Handmaid's Tale* (1985) and *Testaments* (2019). Her books have been translated into over 30 languages. In novels, she presents very often strong female characters.

Read more on the websites:

<https://literature.britishcouncil.org/writer/margaret-atwood>,

<http://margaretatwood.ca/biography>

(access: 27.11.2020). Bio by Aleksandra Suchańska

*

Siren Song

1974

This is the one song everyone
would like to learn: the song
that is irresistible:

the song that forces men
to leap overboard in squadrons
even though they see the beached skulls

the song nobody knows
because anyone who has heard it
is dead, and the others can't remember.

Shall I tell you the secret
and if I do, will you get me
out of this bird suit?

I don't enjoy it here
squatting on this island
looking picturesque and mythical

with these two feathery maniacs,
I don't enjoy singing
this trio, fatal and valuable.

I will tell the secret to you,
to you, only to you.
Come closer. This song

is a cry for help: Help me!
Only you, only you can,
you are unique

at last. Alas
it is a boring song
but it works every time.

Opublikowała wiele prac, jej popularne powieści to *Opowieść podręcznej* (1985) i *Testamenty* (2019) – obie przełożone na język polski. Jej książki zostały przetłumaczone na ponad trzydzieści języków. W swoich powieściach często prezentuje silne kobiece charaktery.

Przeczytaj więcej na stronach:

<https://literature.britishcouncil.org/writer/margaret-atwood>,

<http://margaretatwood.ca/biography>

(dostęp: 27.11.2020). Oprac. Aleksandra Suchańska

*

Syrenia pieśń

przeł. Aleksandra Suchańska

To jedyna pieśń, której każdy
chciałby się nauczyć: pieśń,
której nie można się oprzeć:

pieśń, która zmusza mężczyzn,
żeby skakali za burtę zastępami,
mimo że widzą czaszki zalegające na plaży

pieśń, której nikt nie zna,
ponieważ każdy, kto ją usłyszał,
jest martwy, a pozostali jej nie pamiętają.

Czy mam zdradzić Ci sekret,
a jeśli to zrobię, wydostaniesz mnie
z tego ptasiego kostiumu?

Nie podoba mi się tutaj,
przebywać na tej wyspie
w malowniczej i mitycznej pozie

z tymi dwiema pierzastymi wariatkami,
nie lubię śpiewać
tego trio fatalnego i cennego.

Zdradzę sekret tobie,
tobie, tylko tobie.
Podejdź bliżej. Ta pieśń

to wołanie o pomoc: Pomóż mi!
Tylko ty, tylko ty potrafisz,
jesteś jedyny

nareszcie. Niestety,
to jest nudna pieśń,
ale działa za każdym razem.

Siren Song

1974

This is the one song everyone
would like to learn: the song
that is irresistible:

the song that forces men
to leap overboard in squadrons
even though they see the beached skulls

the song nobody knows
because anyone who has heard it
is dead, and the others can't remember.

Shall I tell you the secret
and if I do, will you get me
out of this bird suit?

I don't enjoy it here
squatting on this island
looking picturesque and mythical

with these two feathery maniacs,
I don't enjoy singing
this trio, fatal and valuable.

I will tell the secret to you,
to you, only to you.
Come closer. This song

is a cry for help: Help me!
Only you, only you can,
you are unique

at last. Alas
it is a boring song
but it works every time.

Source: Margaret Atwood, "Siren Song" from *Selected Poems 1965-1975*. Copyright © 1974, 1976 by Margaret Atwood. Reprinted with the permission of the author and Houghton Mifflin Company.
Source: *The Poetry Anthology 1912-2002* (Houghton Mifflin Harcourt, 2002)
<https://www.poetryfoundation.org/poetrymagazine/poems/32778/siren-song>

Syrenia pieśń

przeł. Wiktoria Popowicz

To jest ta jedyna pieśń, którą każdy
chciałby poznać: pieśń
której nie da się oprzeć:

pieśń zmuszająca mężczyzn
do wyskakiwania za burtę całymi zastępami,
choć widzą czaszki wyrzucone na plażę

pieśń, której nikt nie zna,
ponieważ każdy, kto ją usłyszał,
jest martwy, a inni zapomnieli.

Czy powinnam wyjawić Ci sekret
i jeśli to uczynię, wydostaniesz mnie
z tego ptasiego kostiumu?

Nie podoba mi się tu
przesiadanie na tej wyspie
wyglądanie malowniczo i mitycznie

z tymi dwiema pierzastymi maniaczkami,
nie lubię śpiewać
tego trio, zabójczego i cennego.

Powierzę ten sekret tobie,
tobie, tobie jedynemu.
Zbliź się. Ta pieśń

jest krzykiem o pomoc: Pomóż mi!
Tylko ty, ty jedyny zdołasz,
jesteś wyjątkowy

nareszcie. Niestety,
to bardzo uprzykrzona pieśń,
ale działa za każdym razem.